

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.120/2022/4.
A felperes:	felperes felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: felperest képviselő ügyvéd)
Az alperes:	alperes (alperesi címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő (alperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: alperest képviselő ügyvéd)
A per tárgya:	szabadság megváltással kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 17. és 21. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.703.195/2020/16. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2010. és 2019. októbere között főállású polgármester volt településnéven. A 2019. évi önkormányzati választások során új polgármester került megválasztásra, ezért a felperes foglalkoztatási jogviszonya a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 69.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megszűnt. A felperessel történő elszámolás keretében az alperes

megállapította, hogy a felperesnek 150 nap ki nem vett szabadsága halmozódott fel. Ebből az alperes a 2019. november 28-án kelt 412/2019. számú Képviselő-testületi határozattal 93 nap szabadság pénzbeli megváltásáról, 2.984.562 forint felperes részére történő kifizetéséről döntött. Az elszámolást a felperes sérelmezte, ezért 2020. január 17-én levélben fordult az alpereshez. településnév város jegyzője a HR/8-3/2020. számú, 2020. január 29. napján kelt válaszelevelében tájékoztatta a felperest, hogy a maradvány szabadság napjainak számát csökkenteni kellett egyrészt a 2015-2019. évekre meghatározott, gyermekek után járó 19 nappal, mivel a gyermekek után járó pótszabadság-előírás a polgármesterre nem alkalmazható, másrészt a 2019-ben kivett 14 nappal, amit igazolnak a szabadság engedélyek, harmadrészt az igazgatási szünet napjainak számával. Az alperes szerint ez 2016-ban 6 nap, 2017-ben 15 nap, 2018-ban 1 nap, 2019-ben pedig 2 nap volt, azaz összesen 24 nap, amikor a felperes az igazgatási szünetre eső szabadságát töltötte.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetlevelében 24 nap szabadság pénzben történő megváltására, ennek eredményeként 770.206 forint és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A pénzbeli megváltás összegét 32.091 forint napi távolléti díj figyelembevételével határozta meg. Álláspontja szerint az alperes jogellenesen utasította el kérését arra hivatkozással, hogy az igazgatási szünet miatt szabadságon volt, s azért nem jár neki a szabadságmegváltás. Előadta, hogy a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 108.§-ában szabályozott igazgatási szünet nem alkalmazható a polgármesteri foglalkoztatási jogviszonyra, mivel a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdésében felsorolt jogszabályhelyek között ez a § nem szerepel. Hivatkozott arra is, hogy az érintett időszakokban az önkormányzat polgármesteri hivatalában volt igazgatási szünet, annak hatálya pedig rá nem terjedt ki, mivel a jegyző, munkáltatói jogkör hiányában, a polgármester részére igazgatási szünetet nem rendelhet el; másrészt a polgármesteri feladatok az igazgatási szünet alatt sem szüneteltek. Az alperes állításával ellentétben a 24 napon nem volt szabadságon, ezért jogosult a szabadság megváltására. Keresetéhez mellékelte a szabadság elszámolás kapcsán a jegyzőnek küldött e-mailt, a jegyző válaszát, az alperes képviselő-testületének a pertárgyi időszakra vonatkozó rendeleteit az igazgatási szünet elrendeléséről, valamint a szabadság engedélyeket, illetve szintén a pertárgyi időszakra vonatkozó szabadságolási terveit.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. A Kttv. 225/A.§-a, a 225/C.§-a és a 232.§-a alapján arra hivatkozott, hogy a felperes egyetlen alkalommal sem jelezte, hogy szabadságát az ütemezésben foglaltaktól eltérően kívánja igénybe venni. Az igazgatási szünet lényege éppen az, hogy a képviselő-testület és szervei foglalkoztatásában álló minden személy részére hosszabb időtartamú pihenőidő kerüljön kiadásra. Az igazgatási szünet alatt a képviselő-testület és szervei hatáskörébe rendelt feladatok ellátása szünetel, leszámítva a polgármesteri hivatal által ügyeleti rendben ellátni szükséges, halaszthatatlan igazgatási feladatokat (pl. anyakönyvi ügyek közül a halotti anyakönyvezési feladatok). Az igazgatási szünet alatt a képviselő-testület ülést nem tart, a polgármester a hatáskörébe rendelt feladatok ellátását gyakorolni nem tudja, hiszen az azokhoz szükséges előkészítő munkálatokat nincs, aki ellássa az igazgatási szünet miatt. A Kttv. 232.§ (1) bekezdése alapján a képviselő-testület az általános munkarendtől [89.§ (1) bekezdés] eltérhet, mely

jogszabályi rendelkezést a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdése alapján szerint megfelelően alkalmazni kell a polgármesterre is, melyből következően az igazgatási szünet hatálya rá is kiterjed. Mindezek alapján jogszerűen vont le a felperes felhalmozódott szabadságából a keresettel érintett 24 napot, annak pénzbeli megváltására a felperes nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest bruttó 770.206 forint szabadságmegváltás, valamint ezen összeg után 2019. október 4. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Döntését a Kttv. 225/A.§ (1) bekezdésére, a 225/L.§ (1) bekezdésére, továbbá a 100.§ (1) bekezdésére, 103.§ (1), (2), (3), (5) bekezdéseire, a 104.§ (1) bekezdésére és a (2) bekezdés a) pontjára, az (5) bekezdésre, (6) bekezdés a) és b) pontjaira, és a (7) bekezdésére, a 108.§-ra, továbbá a 232. § (1) bekezdésére alapította.

[5] Rámutatott, hogy a polgármester esetében a törvény meghatározza a szabadság mértékét és a kiadás sajátos eljárási rendelkezéseit arra tekintettel, hogy a polgármester felett a munkáltatói jogokat a képviselő-testület gyakorolja, a szabadság kiadására is e testület van feljogosítva. A polgármester esetében a szabadságolási ütemtervtől történő eltérésről is a munkáltatónak, tehát a képviselő-testületnek kell határoznia.

[6] Megjegyezte, hogy a felperes az eljárásban arra hivatkozott, hogy a szabadságolási ütemtervhez képest a gyakorlatban eltért a szabadság tényleges kivételének időpontja. A szabadságolási ütemtervben feltüntetett napok egyébként sem estek egybe az igazgatási szünet napjaival, azonban ezt a munkáltató az évek során nem tette szóvá, a képviselő-testület az ütemtervtől való eltérésről nem rendelkezett és ez ellen az üléseken jelenlévő jegyző sem emelt kifogást. Ennek okát a felperes abban látta, hogy a polgármesteri feladatok ellátása az igazgatási szünet alatt is szükséges volt.

[7] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a pertárgyi időszakban a felperest megillető szabadságot kiadta, illetve, hogy a felperes minden év tekintetében az igazgatási szünet teljes időtartama alatt szabadságon volt. A rendelkezésre álló iratok alapján azonban azt állapította meg, hogy az alperes a fentieket nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, csupán a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján látta megállapíthatónak, hogy az igazgatási szünet hatálya a felperesre is kiterjedt.

[8] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy Kttv. 108.§-a a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdése szerinti felsorolásban nem szerepel, mint ahogyan a Kttv. 232.§-a sem. Megállapította azt is, hogy településnév Város Önkormányzata Képviselő-testülete rendeleteinek hatálya a településnévi Polgármesteri Hivatal által foglalkoztatott valamennyi köztisztviselőre és munkavállalóra kiterjed, azonban a felperes sem nem köztisztviselő, sem nem munkavállaló, foglalkoztatási jogviszonya a Kttv. 225/A.§ (1) bekezdése alapján a képviselő-testület és a polgármester között választással létrejövő sajátos szolgálati jogviszonynak minősül és a rendeletek szövegéből nem következik, hogy azok hatálya a felperesre kiterjedne.

[9] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szabadságolási ütemtervekre vonatkozó előírások, valamint a Kttv. igazgatási szünetre vonatkozó §-ainak és az igazgatási szünet elrendeléséről szóló képviselő-testületi rendelkezéseknek az együttes értelmezéséből megállapítható lenne,

hogy az igazgatási szünet hatálya a polgármesterre is kiterjed. A képviselő-testületnek a szabadságot ki kellett volna adnia, azonban az alperes azt, hogy ezen jogszabályi kötelezettségének eleget tett, a bizonyítási teherre történő kioktatás után sem tudta bizonyítani. A szabadság kiadásáról a szabadságolási ütemtervben foglaltak szerint vagy a törvényben meghatározott korlátokkal attól eltérően, de mindenképpen külön, igazolható módon kell a képviselő-testületnek, illetve a nevében eljáró jegyzőnek intézkednie. Ez a következtetés vonható le ugyanis a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdéséből, mely szerint: a szabadságot az ütemezésben foglaltaknak megfelelően kell kiadni. Ezen kötelezettségének az alperes nem tett eleget.

[10] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az igényét az elévülési időn belül érvényesítette, az alperes ugyanakkor a szabadság kiadására vonatkozó kötelezettségét a keresettel érintett 24 nap szabadság vonatkozásában nem teljesítette, melynek elmaradása folytán a felperes e szabadság megváltására jogosult.

[11] Az elsőfokú bíróság a 2022. május 5. napján meghozott 14.K.703.195/2020/20. kijavító végzésével a tárgyaláson kihirdetett kísítélet rövidített fellebbezési záradékát javította az írásba foglalt ítélet rendelkező részében található fellebbezési záradéknak megfelelően.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdése és a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdése megsértésére figyelemmel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a hivatkozott rendelkezéseket, az igazgatási szünet hatálya kiterjed a polgármesterre, ezért a felperes szabadságmegváltás iránti igénye nem megalapozott. Azzal érvelt, hogy a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdése alapján a szabadságot az ütemezésben foglaltaknak megfelelően kell kiadni, illetőleg igénybe venni. Álláspontja szerint a szabadságolási ütemterv önmagában bizonyítja a szabadság kiadásának teljesítését, melyről külön okirat (szabadságengedély) előállítása nem szükséges, hiszen a felperes egyetlen egy alkalommal sem jelezte, hogy szabadságát az ütemezésben foglaltaktól eltérően kívánja igénybe venni, így a szabadság kiadása a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint valósult meg. Tehát, ha a felperes nem jelzi, hogy nem a szabadságolási ütemterv szerint veszi ki a szabadságát, az szükségszerűen azt jelenti, hogy a szabadságolási ütemtervben foglaltak szerint volt szabadságon. Az igazgatási szünet kapcsán azt emelte ki, hogy az általános munkarendről a Kttv.89. § (1) bekezdése rendelkezik, ami szerepel a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdésében, tehát azt a polgármesterre is alkalmazni kell, ebből következően irányadó lesz rá a Kttv. 232.§-a is, ami felhatalmazza a képviselőtestületet, hogy az általános munkarendtől eltérjen.

[13] Állította, hogy az igazgatási szünet időtartama alatt a felperes is szabadságon volt, tekintettel arra, hogy az igazgatási szünetek elrendelésére önkormányzati rendeletben, azaz jogszabályban került sor, melynek személyi hatálya nemcsak az önkormányzat minden, az önkormányzattal foglalkoztatási jogviszonyban álló személyre kiterjed, hanem az önkormányzat egész területén élő, illetőleg az önkormányzattal bármilyen módon kapcsolatot létrehozni kívánó személyre is.

[14] Nem vitatta, hogy az adminisztráció hiányosságai okán hiányos szabadságengedély áll rendelkezésére, azonban a felperes által aláírt szabadságolási

ütemterveket, a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdését, valamint az igazgatási szünetekről szóló rendeleteket együttesen értelmezve megállapítható, hogy felperes az igazgatási szünetek időtartama alatt volt szabadságon.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, perköltség igénye nem volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[16] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálv. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és az alkalmazott jogszabályokat nem vitatta, csupán azok helytelen értelmezését és ebből eredő téves következtetését állította, ezért a Fővárosi Ítéltábla a megállapított tényállást vette alapul az elsőfokú ítélet felülbírlata során.

[19] Az alperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróságnak azt kellett eldönteni, hogy a szabadság kiadása hogyan teljesíthető, illetve azt is, hogy a szabadság kiadásának tényleges megtörténtétől függetlenül az igazgatási szünet ténye alapot adhat-e a felperes által kért szabadságmegváltás megtagadására, vagyis a Kttv. 108.§-ában szabályozott igazgatási szünet vonatkozik-e a felperesre.

[20] A felperes szabadságmegváltás iránti kereseti követelése szempontjából tehát annak volt jelentősége, hogy a felperest, mint a Kttv. hatálya alá tartozó főállású polgármestert megillető szabadságnapok kiadása a jogviszony fennállása alatt – vagy azok megváltása a jogviszony megszűnésekor – az alperes, mint munkáltató részéről megtörtént-e. A felperes azt állította, hogy a felek között vitás 24 nap szabadságot jogviszonya fennállása alatt nem vette igénybe, az alperes pedig azt, hogy az igazgatási szünetre tekintettel a szabadság a jogviszony fennállása alatt kiadottnak tekintendő.

[21] Az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítás teherről, annak alakulásáról. A Kp. 78.§ (1) bekezdése a bizonyítás eljárási szabályai körében visszautal a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezéseire, melynek 265.§ (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el (a továbbiakban: bizonyítási érdek), továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. Ez alapján az alperes bizonyítási érdeke volt a perben azt bizonyítani, hogy a felperesnek a jogviszony fennállása alatt a szabadságát kiadta, illetve a jogviszony megszűnését követően a szabadságmegváltás összegét megfizette. Ez következik a Kp. 79.§ (2) bekezdés a)-c) pontjaiból is, mely szerint a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles bizonyítani az igény elbírálásához szükséges általános hatályú rendelkezések, utasítások és a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát; az igényelt juttatással összefüggő, vitatott számítások helyességét; továbbá bérvita esetén a juttatás megfizetését. Az alperes működési körében előállítandó iratok között szerepel a szabadságengedély, amely a felperesre nézve is alkalmazható volt, és a szabadságolási tervhez képest a szabadságkivétel ténykérdését hitelt érdemlően igazolni képes. Továbbá a Kttv. 225/C.§ (3) bekezdése szerinti kötelezően vezetendő (elszámolási) nyilvántartásnak – törvényes működés esetén – mindenképpen keletkeznie kellett volna a perbeli időszakban, ez is okirati bizonyíték lehetett volna a perben az alperes részéről.

[22] A felperes főállású polgármesterként a Kttv. 225/C.§ (1) bekezdésében meghatározott számú alapszabadságra és pótszabadságra volt jogosult, amelyek kiadására és igénybevételére a Kttv. speciális szabályozása volt irányadó. A Kttv. 225/C.§ (2)-(4) bekezdései szerint a polgármester előterjesztésére a képviselő-testület minden év február 28-ig jóváhagyja a polgármester szabadságának ütemezését. A szabadságot az ütemezésben foglaltaknak megfelelően kell kiadni, valamint igénybe venni. A polgármester a szabadság igénybevételéről a képviselő-testületet a következő ülésen tájékoztatja. A polgármester a szabadságot az ütemezéstől eltérően csak előre nem látható, rendkívüli esetben, vagy az igénybevételt megelőzően legkésőbb tizenöt nappal megtett előzetes bejelentést követően veheti igénybe. Minden év január 31-ig a jegyző által vezetett nyilvántartás alapján meg kell állapítani a polgármester előző évben igénybe vett szabadságának mértékét, és a ki nem adott szabadságot a tárgyévi szabadsághoz hozzá kell számítani. A polgármesternek a szabadságot az esedékesség évében, de legkésőbb a következő év március 31-ig kell igénybe venni vagy kiadni.

[23] A fenti szabályozásból az következik, hogy a felperes előterjesztésére a képviselő-testület által jóváhagyott ütemezésben foglaltaknak megfelelően kellett volna évről-évre kiadni a szabadságot, akként, hogy a felperesnek a szabadság igénybevételéről a képviselő-testületet a következő ülésen tájékoztatnia kellett volna. E rendelkezések helyes értelmezése szerint – hasonlóan valamennyi foglalkoztatási jogviszonyhoz – a polgármester esetében is a munkáltató feladata volt a szabadságnapok kivételének rögzítése. Tekintettel arra, hogy a polgármester, mint a helyi önkormányzat tisztségviselője foglalkoztatására irányadó speciális jogviszonyban munkáltatónak az önkormányzat tekintendő, és a munkáltatói jogkört gyakorló szerv a képviselő-testület (Kúria Kf.III.39.065/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-770), a felperes szabadságának kiadásával kapcsolatos, a Kttv. 225/C. § (4)

bekezdése szerinti kötelezettség az alperes képviselő-testületét terhelte. Ennek érdekében pedig a kiadott szabadságnapokról a jegyző által vezetett nyilvántartás alapján a Kttv. 225/C. § (3) bekezdése szerint minden év január 31-ig a képviselő-testület feladata lett volna megállapítani a felperes előző évben igénybe vett szabadságának mértékét.

[24] Az alperes a per során semmilyen módon nem igazolta a vitatott 24 nap szabadság kiadását, erről dokumentumot nem mutatott be, holott a szabadságkiadás ténykérdése bír perdőntő jelentőséggel a szabadságmegváltási igény elbírálása szempontjából, nem a jogi szabályozás. A törvény alapján járó szabadság kiadása és igénybevétele tény- és nem jogkérdés. A per tárgyalásán az alperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy kizárólag az a körülmény támasztja alá, hogy a felperes az igazgatási szünet napjain szabadságon volt, hogy ezek a napok az önkormányzatnál az igazgatási szünet idejére estek, más bizonyíték erre nem áll rendelkezésére. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szabadsággal, illetve annak kiadásával kapcsolatos nyilvántartásbeli hiányosságokat nem lehetett a felperes terhére értékelni, hanem az alperes terhére kellett értékelni. Mivel az alperes a Kttv. 225/C. § (3) bekezdése szerinti kötelezettségének nem tett eleget, a felperes szabadságát nem tartotta nyilván, bizonyítani sem tudta a szabadság kiadását.

[25] A Kúria már több ítéletében is rámutatott arra, hogy a polgármester ciklus végén fennmaradó szabadságának megváltása iránti igénye megalapozott, amennyiben nem bizonyítható, hogy annak kiadását a polgármester a jogviszonya fennállása alatt szándékosan megakadályozta. A polgármester ki nem adott szabadságát a tisztsége megszűnését követően meg kell váltani (Kúria Mfv.II.10.547/2013/6. – BHGY K-MJ-2014-131, Mfv.II.10.238/2014/5. – BHGY K-MJ-2014-383, Mfv.II.10.016/2014/6. – BHGY K-MJ-2014-241, Mfv.II.10.393/2015/4., Kf.III.39.065/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-770).

[26] Tévedett az alperes, amikor azt állította, hogy a szabadságolási ütemterv önmagában bizonyítaná a szabadság kiadásának teljesítését, mivel az nem a szabadság kivételét, hanem csak a tervezett időpontját igazolja, illetve azt a tényt, hogy a felperes eleget tett a Kttv. 225/C.§ (2) bekezdése szerinti, a szabadságolási ütemterv előzetes elkészítésére vonatkozó kötelezettségének.

[27] Alaptalan volt az alperesnek azon érvelése is, hogy önmagában az igazgatási szünet ténye, a szabadság külön kiírása nélkül is megalapozta volna a felperes szabadság megváltására vonatkozó kérelmének elutasítását. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdése rögzíti a polgármester sajátos közszolgálati jogviszonyára irányadó szabályokat és felsorolja, hogy melyek azok a Kttv. általános, közszolgálati tisztviselőkre vonatkozó rendelkezései közül, amiket a törvény a polgármester jogviszonyára is alkalmazni rendel. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése pedig azon előírásokat nevesíti, melyeket a polgármester jogviszonyára eltéréssel kell alkalmazni. Fentiekből következik, hogy Kttv. azon szakaszai, melyek a felsorolásban nem szerepelnek, a polgármester esetében nem alkalmazhatóak, kiterjesztésnek – megfelelő eltéréssel való alkalmazásra hivatkozással – nincs helye. Ezen rendelkezések helyes értelmezése szerint, mivel a Kttv. 108.§-a a

felsorolásban nem szerepel, az, hogy a polgármester jogviszonyára nem is alkalmazható, mint ahogyan a Kttv. 232.§-a sem. A másodfokú bíróság ezért nem találta megalapozottnak az alperes azon hivatkozását sem, hogy az általános munkarendről rendelkező Kttv. 89.§ (1) bekezdése szerepel a Kttv. 225/L.§ (1) bekezdésében, tehát azt a polgármesterre is alkalmazni kell, ebből következően irányadó lesz rá a Kttv. 232.§-a is, ami pedig felhatalmazza a képviselőtestületet az általános munkarendtől való eltérére, az igazgatási szünet elrendelésére. Mivel a 225/L.§ (1) bekezdése az igazgatási szünetre vonatkozó szakaszok (Kttv. 108.§ és 232.§) egyikét sem hivatkozza, azok a polgármester jogviszonyára nem vonatkoznak. Mivel a törvényalkotó válogatott az alkalmazandó rendelkezések között és a szabályozás kifejezett módon, kiemeléssel valósult meg, abból kell kiindulni, hogy a törvényalkotó tudatosan volt ebben is, hiszen pontról pontra meghatározta az alkalmazandó rendelkezések körét. Az alkalmazandó szabályok körének jogértelmezéssel való bővítése *contra legem* eljárás lenne a bíróságok részéről.

[28] Ezt nem változtatja meg az sem, hogy az alperes az igazgatási szünetet önkormányzati rendelettel hirdette ki. településnév Város Önkormányzata Képviselő-testületének rendeletei ugyanis – mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott – a településnévi Polgármesteri Hivatal által foglalkoztatott valamennyi köztisztviselőre és munkavállalóra terjednek ki, a felperes azonban sem nem köztisztviselő, sem nem munkavállaló, hanem a Kttv. 225/A.§ (1) bekezdése szerint foglalkoztatási jogviszonya a képviselő-testület és a polgármester között - a (2) bekezdés b) pontja kivételével - választással létrejövő, sajátos közszolgálati jogviszony. Az alacsonyabb rendű jogszabály nem állhat ellentétben a magasabb szintű törvényi szabályozással, az alkalmazás során sem lehet törvényrontó rendeleti értelmezéssel eljárni.

[29] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a szabadság kiadása vonatkozásában a bizonyítás hiányát az alperes terhére, és jogszerűen kötelezte az alperest a felperes által kért szabadságmegváltás megfizetésére.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[31] A felperes a másodfokú eljárásban költségigényt nem terjesztett elő, a másodfokú bíróságnak a perköltségről rendelkeznie nem kellett.

[32] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésében számított 61.616 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95.§ (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102.§ (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 24.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Antal Regina s.k.
a tanács elnöke előadó bíró	bíró	bíró